

DESEMBER

4.mai

Medlemsblad for Norges Kommunistiske Studentforbund

1975

OPPROP ALLE MEDLEMMER

FRA SENTRALSTYRETS ARBEIDSUTVALG

Sentralstyret i NKS har nylig avholdt sitt 5. plenums møte. På initiativ fra sentralkomiteen i AKP(m-l) foregår det i dag en stor debatt i hele den marxist-leninistiske bevegelsen med sikte på korrigering av høyreavvik av moderne-revi-

sjonistisk type. Diskusjonen av kampen mot høyreavviket og situasjonen i forbundet ble drøftet av plenum, og sentralstyret påla AU å formulere denne uttalelsen til alle forbundets medlemmer:

1

Plenum slår fast at utgangspunktet må være at AKP(m-l) siden stiftelsen har hatt en korrekt og marxist-leninistisk hovedlinje. De avvikene av høyre-revisjonistisk karakter som har funnet sted, har karakter av angrep mot den marxist-leninistiske hovedlinja.

Også NKS har siden stiftelsen av forbundet hatt ei korrekt marxist-leninistisk hovedlinje, om enn med store feil. I dag

går hovedmotsigelsen i forbundet mellom ei korrekt marxist-leninistisk linje og ei moderne-revisjonistisk høyrelinje. Den marxist-leninistiske linja er hovedsida i denne motsigelsen. Kampen mellom disse to linjene preger forbundets arbeid på alle områder, og kampen mot det moderne-revisjonistiske avviket må gis høyeste prioritet av alle organer og alle medlemmer i forbundet.

2

Det moderne-revisjonistiske avviket er et avvik som reviderer marxismen-leninismen ved å forkaste alt som ikke er akseptabelt for borgerskapet. Avviket har røtter fra flere år tilbake. I tida NKS har eksistert, har avvik bl.a. forekommet på disse områdene:

- Ensidig prioritering av studentkampen, og særlig interessekampen i forhold til arbeidsfolks kamper, (f.eks. streikestøtte) og viktige partioppgaver (1.mai, valget). Interessekampen er en viktig oppgave for det kommunistiske studentforbundet, og skal føres med full kraft. Men ensidig konsentrasjon på interesse-

kampen har i perioder ført til at en ikke systematisk har orientert seg etter det som til enhver tid er arbeiderklassens og partiets behov. Interessekampen må aldri bli noen unnskyldning for ikke i alle sammenhenger å stille arbeiderklassens og partiets behov i første rekke.

Enzyd satsing på bare studentbevegelsen og interessekampens problemer betyr undervurdering av arbeiderklassens ledende rolle overfor studentbevegelsen, undervurdering av partioppgaver betyr undervurdering av studentforbundet.

underordning under det kommunistiske partiet AKP(m-l).

- Utbredt sabotasje av den anti-imperialistiske kampen, spesielt kampen mot de to imperialistiske supermaktene.
- Sabotasje av studiearbeidet i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning har vært utbredt. Mange nye medlemmer har ikke fått anledning til å skolere seg. Lag, medlemmer og ledende organer har ikke studert i samband med sitt arbeid. Dette har vært uttrykk for en anti-teoretisk tendens som stilte studier opp mot praksis, og i virkeligheten bekjempet studier.
- Forsonlighet overfor den moderne revisjonismen -både overfor den åpne høyre-formen i SVs studentlag, og i den "venstre"revisjonistiske formen KUL-gruppa står for.
- I det indre livet: Utglidning i disiplin og oppmøte, sjuksk med vedtak og direktiver fra ledende organer har vært utbredt. Kritikk og sjølkritikk har nesten ikke vært anvendt i laga. Folk har kunnet gå med svære feil i lang tid uten at det blir reist kritikk mot feila. Folk som har reist spørsmål eller tvil ved forbundslinja er i mange tilfelle blitt avvist, og kritikk er på denne måten blitt undertrykt. Det har forekommet flere tilfeller av at bra kamerater har meldt seg ut, uten at kameratene i laget har tatt kamp mot de feilaktige ideene som har forårsaket utmeldingene. Skal hele forbundet reise en effektiv kamp mot det høyre-revisjonistiske avviket, er det nødvendig

at det blir innført en stil med systematisk anvendelse av kritikk og sjølkritikk i hele forbundet.

- I de frontene vi har deltatt i, har vi hatt en tendens til å "drukne i fronten" - dvs. å unlate å føre ut forbundets og AKP(m-l)s sjølstendige kommunistiske linje. Forbundets eksterne propaganda har ofte vært utelukkende på frontnivå, og ikke ført ut vår sjølstendige linje.
- Forbundets og medlemmenes masselinje har alvorlige feil. Feila er av forskjellige typer. Dels står ikke medlemmene fram og propaganderer forbundets linje blant massene, sjøl om de kjenner og omgås mange. Dels arbeider laga og medlemmene atskilt fra massene og oppretter "massearbeid" og fronter sammen med et fåtall sympatisører. Streikestøttearbeidet drives mange steder av oss og SV (og dels KUL) og ytterst få partiløse trekkes med i arbeidet.

Dette er høyreavvik av revisjonistisk type som summerer seg opp til ei linje. Denne linja søker å utplanere HKO's sjølstendige kommunistiske linje, fjerne oss fra arbeiderklassen, partiet og kommunismen, og i stedet stirre nærsynt på studentbevegelsens dagsaktuelle problemer og glemme alt annet. Dette er ei linje for å redusere forbundet til en slags revisjonistisk front av SV-typen. Eksempelene overfor er eksempler og ingen endelig oppsummering fra sentralstyrets side. Ei slik endelig oppsummering vil først bli gjort i samband med beretningsdiskusjonene. Avvikets ideologiske karakter er knefall for den spontane bevegelsen blant studentene, og uderverdig av det bevisste elementets, av kommunistenes rolle.

3

Høyreavvikets røtter ligger i hovedsak i to foreteelser:

- NKS har en overveldende småborgerlig-intellektuelt preget medleassammen-setning. Dette er uungåelig i et studentforbund, og legger et særlig sterkt grunnlag for det som er de småborgerlig-intellektuelle skiktenes sårdrag i politikken: vakling, mangel på disiplin og individualisme. Det er ingen opplagt sak at de intellektuelle orienterer seg i retning arbeiderklassen og kommunismen. I et kommunistisk forbund som har vårt rekruteringsgrunnlag er det spesielt viktig med en grunnfast innretting på arbeiderklassen og det kommunistiske

4

Det moderne-revisjonistiske avviket har røtter i studentlaga flere år tilbake. Derfor vil korrigeringa krevde tid og hard kamp. Kampen mot høyreavviket vil bli den viktigste interne oppgava i forbundet fram til neste landsmøte. Kampen mot avviket må føres ved studier i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning, ved granskning av

5

Da kampen mot høyreavviket i høst ble tatt opp for alvor, oppsto det ei vulgarisering av korrigeringa som førte avvika videre i en ny "venstre"radikal form. Dette er ei linje for sabotasje av kampen mot det revisjonistiske høyreavviket, og et uttrykk for at høyrefeila ikke er forstått.

Eksempler på ei slik linje er f.eks. utmarsjen fra Studenttinget i Oslo i høst i samband med okkupasjonen på Sogn. (Revisjonistene og de konservative trampeklappa da våre folk gikk!) Eller uviljen til å utnytte splittelsen i Universitetet SV i

partiet. Uten en slik innretting vil det kommunistiske studentforbundet helt sikkert degenerere og bli revisjonistisk.

- Samtidig har hele forbundet, og spesielt ledelsen på alle plan, vært preget av ytterst mangelfull skolering og forankring i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. Dette har svekket mulighetene til å avdekke de revisjonistiske avvika i våre egne rekker. Og ikke mindre viktig: Det har avgjørende svekket forbundets beredskap og kampkraft utad i den ideologiske og teoretiske kampen mot den sump av revisjonisme og opportunisme som studentbevegelsen avler.

forbundets linje på alle områder og ved oppsummering av de siste åras arbeid. Sentralstyret advarer innstendig mot å ta lett og overflatisk på denne kampen. Det duger ikke å foreta et par raske og uoverveide endringer i linja, og dermed forventer rask framgang i kampen mot høyreavviket.

Oslo om stillingstaken til okkupasjonen. I streikestøttearbeidet har det flere steder blitt forsøkt å stille streikestøttearbeidet på ei plattform med "kamp mot de borgerlige arbeiderpartiene". Progressiv Front ved universitetet i Oslo har utgitt materiell som til forveksling har likna NKS-materiell fra høyreavvikets glanstid. Og denne linja er ikke noe Oslo-fenomen, men opptrer på landsbasis. I Tromsø utga et lag en løpeseddel som stempla SV som helhet som et Quisling-parti. I Trondheim slo en løpeseddel skråsikkert fast at SV med md og hår ville bli et sosial-fascistisk parti. Og det fins flere

eksemplær.

Dette er ei linje som vil erstatte oppgjøret med høyreavviket i vår egen linje, med raske "justeringer" av frontgrunnlaget i fronter der vi deltar, gjennom høylytt skramling med tomme og uvitenskaplige fraser. Det er ei linje for å utslette skillet mellom oss og frontene på en ny og sekterisk måte. Isteden for å korrigere høyreavviket i forbundets linje ønsker en del kamerater å sette forbundslinja (med

feila!) igjennom i frontene! Sjelden er det lettere å se at "venstre"-frasene dekker et høyreorientert innhold. Isteden for å ta korrigeringa grundig, springer disse kameratene spontant etter den handlemåten og den parola som i øyeblikket fortøner seg mest "venstre", uten studier, oppsummeringer eller granskninger av forholda. Dermed trekker de oppmerksomheten vekk fra kampen mot høyreavviket, og styrker og tjener høyre.

6

Linja med høyreavvik i "venstre" form er en underordnet tendens, og Ikke hovedfaren i forbundet. Slike feil ungås om alle

kamerater og ledende organer tar grundig på kampen mot høyre, mobiliserer massene og kjemper for å isolere revisjonismen.

Oslo, desember 75

Sentralstyrets Arbeidsutvalg

LANDSMØTET I NKS UTSETTES

Sentralstyrets 5. plenum har vedtatt å utsette landsmøtet i forbundet. Landsmøtet vil tidligst bli avholdt rundt årsskiftet 1976/77.

Grunnen til dette vedtaket er at NKS, lik som den øvrige m-l-bevegelsen i dag står midt oppe i en stor debatt om korrigering av høyreavvik av revisjonistisk karakter. Et landsmøte i år vil komme midt oppi denne korrigeringa, og ikke være i stand til å trekke konklusjoner og summere opp resultatene av diskusjonen. Sentralstyret mener dette ville være skadelig, og velger derfor å utsette landsmøtet.

Sentralstyrets Arbeidsutvalg

REIS KAMP MOT ALLE

UTMELDINGER

Vi er inne i en periode med skjerppe klassekamp, både internasjonalt og i Norge. Folket i den 3.verden har framgang i kampen mot imperialismen, og supermaktene forbereder en ny verdenskrig. I Norge blir monopolkapitalens og statens angrep på arbeiderklassen og det arbeidende folket skarpere, idet er arbeidsløsheten større enn noen gang etter krisen, og kapitalen prøver desperat å velte følgene av krisa over på de arbeidende masser. Den norske kommunistiske bevegelsen, m-l-bevegelsen, er den eneste politiske krafta i Norge som vil og kan reise arbeiderklassen og resten av det arbeidende folket til kamp mot krisa. Dette veit vi kommunister og det samme er det norske borgerskapet fullt klar over. Utopp i dette lyset må vi sjå ny-McCarthyismen og antikommunismen som har flamme opp sterkere enn på ti-år i løpet av barlig det siste halve året.

ANTI-KOMMUNISMENS SIKTEMÅL.

Det norske monopolborgerskapet har oppfatta at AKP, RU og NKS er den eneste bevegelsen i Norge som kan rokke ved det borgerlige diktaturet. Derfor satser det norske borgerskapet i dag store krefter på å knekke den revolusjonære bevegelsen mens den ennå er forholdsvis liten, dvs. mens de ennå har håp om å hindre at vi skal få masseoppslutning i arbeiderklassen. I dette perspektivet må vi sjå "kommunazismen", forfølresen av revolusjonære på arbeidsplassene, hetsen mot sommerleirene, hetsen mot okkupasjonen på Sogn, osv.

Antikommunismen har to siktemål. For det første å splitte fortroppen, den kommunistiske organisasjonen, fra arbeiderklassen og massene, å isolere kommunistene. For det andre å spre nederlagsstemning og defeatisme innad i den kommunistiske bevegelsen for å larme den som følge av misssmot.

Begge disse angrepsformene er farlige og det kreves hard kamp fra vår side å stå mot angrepa. Vi er inne i en avgjørende fase i bygginga av den revolusjonære kommunistiske bevegelsen i Norge, vi er inne i en fase da det er umulig å stå på stedet hvil. Enten klarer vi å vende antikommunismen mot borgerskapet og revisjonistene, å gjøre en dårlig ting til en bra ting, dvs. vi klarer å komme på offensiven og gå fram. Eller borgerskapet og revisjonistene klarer å slå oss på defensiven, vi blir lamme av angrepa, begynner å moderere oss (les: bli revisjonister). Viss det skulle skje, er kampen for sosialismen satt langt tilbake, og borgerskapet har vunnet et avgjørende slag mot det norske proletariatet og folket.

DE YTRE FORHOLDA SKJERPER DE INDRE MOTSIGELSENE.

Det er liten tvil om at hovedtendensen i den måten vi møter den antikommunistiske offensiven på er bta og at vi har komme styrka ut av kampen mot "kommunazismen" og all anna løgnpropaganda mot oss. Men samtidig blir indre svakheter og motsigelser i organisasjonene trukket fram i lyset som en

følge av de skjerpa ytre forholda. Derfor må vi, som ei viktig side i kampen mot høyreavvik og revisjonisme, bekjempe revisjonismen i egne rekker. Vi må være klar over at klassekampen hele tida raser i organisasjonen, og at NKS på ingen måte er en enhet som er fri for indre motsigelser. Klassekampen i organisasjonen er ei gjenspeiling av kampen mellom borgerskapet og proletariatet i samfunnet, og kommunistiske organisasjoner kan bare forbli kommunistiske dersom den borgerlige innflytelsen i organisasjonen konsekvent og til enhver tid blir bekjempa og den proletære sida blir styrka. Det er en objektiv lov at det vil finnes motsigelser mellom borgerlig (revisjonistisk) og proletarisk ideologi i den kommunistiske organisasjonen, derfor er det politisk galt å si at de ytre skjerpa forholda skaper indre motsigelser eller vansker. Ytre forhold virker gjennom indre motsigelser, følgelig vil de ytre forholda bare skjerpe og avdekke motsigelser som fins i organisasjonen og bringe revisjonistiske tendenser klart fram i lyset.

M-l-bevegelsens kamp mot den moderne revisjonismen har følgelig ført til at motsigelsene innad i den kommunistiske bevegelsen er blitt stilt skarpere. Og en viktig underordna tendens i kampanja mot revisjonismen er at en del kamerater har meldt seg ut av NKS og flere har planer om å gjøre det. Det er riktig at en kommunistisk organisasjon styrker seg gjennom å kvitte seg med opportunistiske elementer, men det er ei grov vulgarisering av kampen mot opportunisten å kjøre den linja at det er en bra ting om alle kamerater som har borgerlige og revisjonistiske feil går ut av NKS. Dette er ei linje som vil

svekke, og ikke styrke NKS.

UTVELDINGENS KARAKTER.

Det er viktig å skille mellom to typer kamerater som ønsker å melde seg ut av NKS når kampen mot revisjonismen stilles skarpt. For det første de råtne elementene, åpne skadegjørerere, levisste sabotører og agenter av Morten Jørgensen-typen. Disse folk er det en god ting å bli kvitt, og det er spilt møye å prøve å utvikle disse folk til bra kommunister innfor NKS. Derfor må vi slå fast at vi skal kvitte oss med slike råtne elementer, og at det gjør stor politisk skade å ha slike i organisasjonen. Men samtidig skal vi være klar over at det er få medlemmer som kan karakteriseres som slike råtne elementer, og at denne gruppa utgjør et lite mindretall av dem som ønsker å melde seg ut av NKS nå. Dessuten er det slett ikke sikkert at slike elementer ønsker å melde seg ut.

Den andre gruppa av medlemmer som ønsker å melde seg ut, er kamerater som har fått avslørt til dels store borgerlige og revisjonistiske feil gjennom den skjerpa kampen mot revisjonismen. Det er kamerater som syns det er vanskelig å være kommunist om dagen, og som føler seg ille ramma av mc-cartysismen. Eller de syns at det kreves for mye for å være medlem av NKS og at de ikk er i stand til å løse motsigelsene mellom på den ene sida å være medlem og jobbe mye og aktivt i en kommunistisk organisasjon, og på den andre sida å få tid til å jobbe med far, ha familieliv osv. Mange av disse kameratene har også blitt tatt opp i NKS med store politiske uavklarte motsigelser på m-l-bevegelsens politiske linjer og organisasjonsprinsippet.

En ting er at folk har slike store motsigelser når de tas opp i NKS, men det som er farlig er at slike kamerater får på i lang tid (ja endatil i årevis) uten at disse motsigelsene blir tatt opp og løst. Når de ytre betingelsene skjerper seg, er det ikke anna å vente enn at kamerater som har gått mer eller mindre uvirksomme i utkanten av laga med store politiske motsigelser i lang tid, begynner å vakle og syns situasjonen er vanskelig.

Slike kamerater har uten tvil store politiske feil og svakheter, men skal vi ha som linje at slike kamerater skal ut av NKS? Nei, parola må være at vi må skjerpe den politiske kampen mot borgerlig og revisjonistisk ideologi i NKS, og at vi skal ta hard og grundig kamp med disse kameratene for å styrke den proletære sida i dem og svekke den borgerlige, og gjennom denne kampen redde dem for NKS og den revolusjonære bevegelsen. Vi skal "helbredde sjukdommen for å redde pasienten". Of det er viktig å slå fast at det store flertallet av folk som nå ytrer ønske om å melde seg ut av NKS hører til denne andre gruppa, og at det i disse tilfella er et tap for NKS at kamerater melder seg ut.

SKJERP DEN IDEOLOGISKE KAMPEN I NKS!
Vi må videre slå fast at det synet som hevder at det er en god ting for NKS at disse kameratene melder seg ut, representerer et angrep på NKS av "venstre"revisjonistisk type. Det er et syn som forveksler kampen mot revisjonistisk ideologi med kampen mot personer som ligger under for slik ideologi. Det er et syn på linja i

kaderpolitikken som vil svekke NKS og undertrykke den ideologiske kampen innad i NKS og som vil styrke alle fiender av NKS og den revolusjonære bevegelsen. Det er et syn som i "venstre"-form er høyre i innhold.

Til slutt ei oppsummering av hva linja må være når kamerater som mister den politiske entusiasmen ønsker å melde seg ut. Framfor alt må den ideologiske kampen innad i laga i NKS styrkes og skjerpes. Ingen kamerater må få lov til å melde seg ut at alle motsigelsene til kameratene er tatt opp og forsøkt løst. Videre må styrene ha spesielt ansvar i denne saka, de må trekke motsigelsene fram i lyset og sjöl gå i spissen for å ta opp situasjonen til kamerater som hanger i utkanten av laget og som vanskelig lar seg mobilisere politisk og som har stagnert i politisk utvikling. Styrene må gå i spissen for å utvikle den kommunistiske metoden med kritikk/sjölkritikk, og videre sikre at ingen kamerater går uvirksomme i laget og mangler politisk entusiasme. Det er hele lagets ansvar at kameratene utvikler seg politisk, og når folk får gå med svære uløste motsigelser i lang tid, er dette uttrykk for manglende omsorg for kaderen og for revisjonistisk avvik i kaderpolitikken.

SLÅ TILBAKE BORGERSKAPETS KAMPANJE PÅ ALLE FRONTER!

Derfor: Skjerp den ideologiske kampen i NKS. Ta skarp ideologisk kamp med alle kamerater som ønsker å melde seg ut. Ta ideologisk kamp med alle tendenser til nederlagsstemning

i NKS. Å så nederlagsstemning og defaitisme i NKS er borferskapets våpen mot organisasjonen. Å unnlata å ta kamp

skarp ideologisk kamp med alle slike tendenser er å vike unna for revisjonisme i egne rekker. Å unnlata å ta skarp ideologisk kamp med alle kamerater som er prege av nederlagsstemning og som vil mælde seg ut, og å unnlata å sette som linje for denne kampen at disse kameratene skal fortsette å være medlemmer av NKS og å utvikle seg til bedre kommunister, er det samme som ikke å ta kamp mot

borgerskapets angrep på NKS og hele den revolusjonære bevegelsen. Å vike tilbake for denne kampen er ei dødslinje som kan føre til alvorlige oppløsningstendenser i organisasjonen. Dette må vi hindre gjennom å bruke metoden kritikk/sjølkritikk og gjennom å forstå elvoret i borgerskapets angrep på den kommunistiske bevegelsen. Bare slik kan vi slå tilbake borgerskapets kampanje mot oss, og gjøre antikomunismen til en tung stein som borgerskapet har løfta for å miste på sine egne tar.

-i-.

RIDDERSLAG

Vi har en verden å vinne
og ikke en time å miste.
Så skulde vi famle i blinde
og spikre oss selv en kiste?

Husk, vi er folket som murer
et vern med den venstre hånden,
mens fienden ligger og lurar
og venter vi oppgir ånden.

Så skulde vår høire hånds verge
være en rusten klinge?
Nei, tro flytter ingen bjerge
og kan ikke seiren bringe.

Muren, vårt vern, er partiet.
Men sverdet er: Lenins lære!
Og er du til kampen viet
da skal du sverdet bære.

TA KAMP MOT REVISJONISMEN I SYNET PÅ ARBEIDERKLASSEN

I den siste tida har vi gjennom omfattende diskusjoner fått en bedre forståelse for at det også innafor NKS raser en kamp mellom to uforsonlige linjer, ei borgerlig revisjonistisk og ei kommunistisk linje. De fleste er enig i at dette har gitt seg tydelige utslag i holdninga til den moderne revisjonismens representanter i Norge, SV. Men det virker som om det er større uvilje mot å akseptere at dette preger arbeidet vårt på alle felter.

Den diskusjonen som har hatt mest tid i NKS i høst er diskusjonen om arbeiderklassens ledende rolle. Etter min mening er det sånn at kampen mellom de to linjene avspeiler seg også her. Ikke på den måten at det er noen som konsekvent står for ei revisjonistisk linje, og at det på den andre sida er noen som konsekvent framfører ei viktig linje. Men at de feilaktige synspunktene som har kommet fram har sin bakgrunn i innflytelse fra revisjonistisk ideologi, og at diskusjonen som helhet har hatt svakheter som kan spores tilbake til den samme ideologien.

REVISJONISTENE OM ARBEIDERKLASSEN

Sjøl om metodene er mangfoldige har revisjonistenes teorier en ting felles, de er alle sammen et angrep på arbeiderklassens ledende rolle i klassekampen. Vi kan skille ut to hovedmetoder:

1. De påstår at det ikke lenger er nødvendig at arbeiderklassen står i spissen i kampen for sosialismen. Ledelsen kan utgjøres av andre klasser og lag, borgerskapet, småborgerskapet i byene eller de intellektuelle osv.

2. Arbeiderklassen er den ledende krafta i kampen for sosialismen, men klassen inkluderer da grupper som aldri har tilhørt arbeiderklassen. Spesielt da de intellektuelle knytta til produksjonen, ingeniører, teknikkere, datateknikere osv.

Hovedangrepet går ut på å viske ut skille mellom arbeiderklassen og andre klasser og lag. Sin mest helhetlige utforming har dette fått i den såkalte teorien om produktivkreftene. Kort går denne ut på at drivkrafta i historia er utviklinga av produktivkreftene, og ikke klassekampen. I følge revisjonistene har utviklinga av produktivkreftene nådd et nivå, hvor videre utvikling automatisk vil føre til skritt mot sosialismen. Grunnen til at arbeiderklassen da er ledende er at den er den viktigste produktivkrafta i samfunnet. Spesielt viktig blir den teknisk-vienenskaplige arbeidskrafta som er knytta til det høyeste nivået innafor produksjonen.

FEILAKTIGE LINJER I NKS

Det er særlig to hovedtyper av innvendinger som er reist mot arbeiderklassens ledende rolle i NKS.

1. Det vesentlige ved arbeiderklassen er at den er så lidende. Ubehaglig arbeidstid, ferier, helse, lavt kulturelt nivå osv. har vært trekt fram som eksempler.

2. Arbeiderklassen har et stort behov for intellektuelle som kan avsløre urettferdigheten for arbeiderklassen, og på den måten hjelpe arbeiderklassen. Begge disse argumentene visker i realiteten ut forskjellen mellom arbeiderklassen og andre klasser, eller de tar tak

i mindre vesentlige skillelinjer.

Den første typen argumenter sier ikke at det er andre klasser som er ledende, men fører til konklusjoner som at arbeiderklassen er ledende fordi den er mest lidende. Men det finnes også andre lag som er lidende, og til og med har en verre matriell situasjon enn arbeiderklassen, som f.eks. filleproletariatet og de arbeidende bøndene. Er disse ledende på samme måte som arbeiderklassen?

Den andre typen argumenter legger alt for stor vekt på de intellektuelles rolle og forherliger i realiteten deres funksjon. Nettopp revisjonistene legger så enorm vekt på de intellektuelles arbeid med å avsløre og kritisere det kapitalistiske samfunnet. Hvorfor? Jo fordi samfunnet skal forandres ved hjelp av reformer og "strukturelle endringer" som skal ønskes ut av kloke folk. Fordi samfunnet forandres ved at vi får en "ny type" ekspertise som skal styre produktivkreftene i "sosialistisk lei" (jmf. SVs vekt på fagkritikk). Her avgjøres ikke utviklinga av klassekampen mellom borgerskap og proletariat, og de intellektuelles vaklende holdning til denne kampen får ingen betydning.

Disse to typer argumenter, som hver på sin måte visker ut skillelinjene mellom klassene, er etter min mening eksempler på innflytelse fra revisjonistisk ideologi, som har dette som et av sine kjernepunkter. Opp mot dette må vi stille ei marxistisk analyse av klassene. Vi må studere den marxist-leninistiske teorien grundig, så vi blir i stand til å avvise all slags revisjonistiske forvrengninger.

Arbeiderklassen er den første undertrykte klassen som tar makta. De er bærere av det nye produksjonssystemet, sosialismen.

Dette går fram av de objektive lovene som styrer utviklinga av samfunnet. Den grunnleggende motsigelsen i det kapitalistiske systemet er mellom den samfunnsmessige produksjonen og den private eiendomsretten til produksjonsmidlene. Den kapitalistiske produksjonsmåten har forandret produksjonen fra en rekke individuelle til en rekke samfunnsmessige handlinger og med det produktene fra individuelle til samfunnsmessige. Derfor kan bare den grunnleggende motsigelsen løses ved at eiendomsretten til produksjonsmidlene også blir samfunnsmessig. Det er bare arbeiderklassen som sjøl ikke eier noen produksjonsmidler som kan gå i spissen og gjennomføre denne forandringa.

HVA GJØR ARBEIDERKLASSEN LEDENDE

Fra revisjonistenes "teori om produktivkreftene" følger som en naturlig konsekvens tesen om fredlig overgang til sosialismen og dermed benektes nødvendigheten av arbeiderklassens revolusjonære teori, den vitenskaplige sosialismen, og nødvendigheten av arbeiderklassens organiserte fortropp, det kommunistiske partiet.

Etter min mening har de samme Etter min mening har det vært tendenser til samme slags tenkning i diskusjonen om arbeiderklassens ledende rolle i NKS. Partiet og den vitenskaplige sosialismen har i liten grad blitt trekt fram som nødvendige betingelser for at arbeiderklassen skal være ledende. Nettopp partiet er det redskapet arbeiderklassen bruker for å ta ledelsen i politikken, og teorien som veileder arbeiderklassens parti i dette arbeidet er den vitenskaplige sosialismen. Lenin har sagt at uten den marxistiske teorien er arbeiderklassen et haleheng til borgerskapet. Dette peker på at det å gjennomføre en diskusjon om arbeiderklassens ledende rolle, uten å ta

med de elementer som gjør arbeiderklassen istand til å utøve hegemoniet i klassekampen, er å gjøre knefall for spon - taniteten og tyder på innflytelse fra revisjonistisk ideologi.

Med de eksemplene jeg har pekt på her,

mener jeg at det er riktig at hovedmotsigelsen i diskusjonen om arbeiderklassens ledende rolle, går mellom ei revisjonistisk linje på den ene sida og ei korrekt marxist-leninistisk linje på den andre sida.

-cl-

SLÖSING OG SABOTASJE

Ca. fjorten dager før valget var jeg på Duplotrykk og så en bunke med ekstraflak om valget av "Hva må gjøres" som lå stablet opp utenfor. Stor var min forbauselse da jeg to dager før valget var der å fant samme stabel ligge der urørt. Stablen skulle distribueres på høyere læresteder i Oslo som et ledd i valgpropagandaen, og at dette av en eller annen grunn er blitt sabotert. Dette må være et meget grovt avvik. For det første må trykkingen av et slikt flak koste hundrevis av kroner, og vi som er en revolusjonær bevegelse med sjölberga økonomi har neppe råd til å skusle med pengene på den

måten. Men hva som er mer alvorlig er at dette i praksis betyr at hundrevis av studenter aldri fikk den propagandaen som var målretta spesielt på dem. Og dette er grov sabotasje av valgkampen. Jeg synes dette i tillegg avslører store organisatoriske svakheter ved NKS som burde være en kommunistisk organisasjon uverdig. Slik sommel er rett og slett utillatelig -- derfor synes jeg det er på sin plass med en politisk begrunnelse på at slikt kan forekomme.

Olav, Oslo.

REVISJONISMEN OG KLASSEKAMPEN

Revisjonismens fedre Bernstein og Kautsky satte i sin tid fram teorien om at det kapitalistiske samfunnet utvikler seg gradvist og spontant fram mot sosialismen som et direkte resultat av produktivkreftenes utvikling. Denne teorien har blitt kalt "teorien om produktivkreftene", kineserne har oppsummert innholdet i den sånn: "'Teorien om produktivkreftene' er en internasjonal revisjonistisk tendens med en overtro på spontaniteten. Den overdriver til det absurde produktivkreftenes avgjørende rolle, og reduserer disse til produksjonsmidler pluss teknikk. Den ser helt bort fra den menneskelige faktoren og fornektet revolusjonens innvirkning på produksjonens utvikling, produksjonsforholdenes innvirkning på produktivkreftene og overbygningens innvirkning på den økonomiske basis. Denne falske teorien framstiller det som om sosial utvikling bare er det naturlige resultatet av produktivkreftenes utvikling, at et nytt samfunn framtrer naturlig når produktivkreftene er høyt utviklet, at det er bortkastet for proletariatet å bevisst gjennomføre revolusjon dersom produktivkreftene ennå ikke er høyt utviklet. Denne falske teorien erstatter revolusjonær dialektikk med vulgær evolusjonisme, erstatter klassekamp med klasse-samarbeid og går i mot den proletariske revolusjonen og proletariatets diktatur. Den er ren og skjær historisk idealisme!" (Three Major Struggles on Chinas Philosophical Front, s. 24).

Selvsagt har denne teorien hatt mange variasjoner og selvsagt har den blitt formulert på mange måter til forskjellig

tid. Innholdet i den finner vi igjen både hos SV og hos KUL.

FORHOLDET MELLOM PRODUKTIVKREFTER OG PRODUKSJONSFORHOLD.

På ethvert historisk trinn står produktivkreftene i et bestemt forhold til de motsvarende produksjonsforholda. Dette forholdet vil forandre seg fra harmoni hvor produksjonsforholda, som Marx sier, er "utviklingsformer for produktivkreftene" til motsetning hvor produksjonsforholda går "over til å være lenker for dem." Den videre utviklinga av produktivkreftene kan nå bare skje gjennom en revolusjonær forandring av produksjonsforholda til nye produksjonsforhold.

Allment er produktivkreftene hovedsida i denne motsigelsen, men når produksjonsforholda kommer i motsetning til produktivkreftene endrer dette seg: "Når det ikke lenger er mulig for produktivkreftene å utvikle seg uten en forandring i produksjonsforholda, spiller forandringen av produksjonsforholda den viktigste og avgjørende rollen."

(Mao: Om motsigelsen).

SV's VARIANT: REFORMISMEN.

I motsetning til Mao Tsetung, hevder den nevnte revisjonistiske "teorien" synet om produktivkreftenes framherskende stilling lukt inn i sosialismen eller så nær den at det ikke skal store knekket til før en er der. SVs variant går ut på at produktivkreftenes utvikling gir muligheter for reformer: "Reformenens mål er å styrke arbeiderklassens makt og posisjon

kapitalismen -en revolusjon." og avsvække kapitalistklassen. Det dreier seg ikke om å få kapitalismen til å fungere bedre, men om å forrykke likevekten i systemet i arbeiderklassens favør... Men reformer leder ikke i seg selv til sosialismen -bare til en situasjon da overgangen til sosialismen blir mulig, gjennom en avgjørende konfrontasjon med borgerskapet og et brudd med (Fra forslaget til plattform for SV).

I MOTSETNING TIL DETTE: KLASSEKAMP.

SV stoler blindt på at produktivkreftene gjennom en kjede av reformer som SV skal få stortingsflertall for, skal "styrke arbeiderklassens makt ... og avsvække kapitalistklassen" og føre oss fram til sosialismens grense. Et utmerket eksempel på slike "reformer" er den statlige overtakelsen av monopolkapitalen, som er et av SVs "krav".

De benekter det Mao sa, at nåt produktjonsforholda stenger for videre utvikling av produktivkreftene så "spiller forandringen av produktjonsforholda den viktigste og avgjørende rollen." For hva betyr det? -Jo det betyr uforsonlig og bevisst kamp mellom de klassemessige uttrykkene for de to sidene i produktjonsforholda, arbeiderklassen og borgerskapet, det betyr den sosialistiske revolusjonen med arbeiderklassen i spissen, det betyr proletariats diktatur hvor arbeiderklassen bruker sin stat til å undertrykke borgerskapet, og det betyr nye produktjonsforhold under arbeiderklassens ledelse. Det betyr kort og godt bevisst klassekamp, dvs. klassekamp med den vitenskapelige sosialismen som rettesnor. SVs "teori" reduserer derimot arbeiderklassen til en passiv flokk som skal sitte å ta i mot reformer til sosialismen er innen rekkevidde. Arbeiderklassen og dens marxist-leninistiske parti blir erstattet av profesjonelle politikere som

kan tilrettelegge reformene, og produktivkreftenes utvikling skjer mest effektivt med teknologer og intellektuelle i spissen. Revisjonistenes "revolusjon" kan aldri bli den proletariske revolusjon.

REVISJONISTER OG PRODUKTIVKREFTER.

Disse ideene om arbeiderklassen kommer også til uttrykk i deres "analyser" av produktivkreftene. For revisjonistene dreier det seg enten utelukkende eller i hovedsak om produktjonsredskapene og vitenskapen, menneskene som produserer blir enten "glemt" eller forvrengt.

For det første: menneskene utgjør den viktigste delen av produktivkreftene. Og for det andre: hvilke mennesker er det snakk om -teknologene eller arbeiderne? Enver Hoxha svarer klart på dette: "I motsetning til hva de borgerlige og revisjonistiske ideologene predikerer av-proletariseres ikke det kapitalistiske samfunnet, tvert om proletariseres det uavbrutt, arbeiderklassens betydning og rolle i produksjonen blir mer og mer avgjørende, den forblir den viktigste produktive kraften i samfunnet. Livet viser at arbeiderklassen bare behøver å bevege seg, legge ned arbeidet for bare en eneste dag, for at hele borgerskapet skal berøres og alle deres institusjoner settes i allarmtilstand." (Beretn. til AAPs 6. kongress).

Uten å gå nærmere inn på det her, så er det en kjent sak at revisjonistenes klasseanalyse uttrykker det samme: arbeiderklassen skal utvannes, dens egenart, dens særegne stilling i produksjonen skal underslås og forfalskes. Det er ikke for ingenting at Klevens "analyse" av arbeiderklassen er så vid at den omfatter nær sagt "hele folket". Den teknologiske intelligenslaen utgjør en viktig del her.

KUL I SAMME KJÖLVANNET.

KUL ligger også i kjølvannet til de gamle opportunistene i 2. internasjonale i "teorien om produktivkreftene". Som alle marxister vet er de imperialistiske produksjonsforholda et hinder for videre utvikling av produktivkreftene. Lenin karakteriserte imperialismen som råttten, overmoden kapitalisme. Likevel har KUL gang på gang framhevet imperialismen som et progressivt økonomisk system. Det imperialistiske økonomiske systemet, eller den kapitalistiske produksjonsmåten i dens høyeste fase, er progressiv i følge KUL fordi den fører oss inn i sosialismen. Det er ikke arbeiderklassens kamp som er progressiv, den karakteriserer KUL til og med som reaksjonær dersom den lager trøbbel for imperialismens utvikling.

Nei, det er de imperialistiske produksjonsforholda som er progressive fordi disse tillater produktivkreftene å utvikle oss fram til sosialismen. Hva annet er dette enn "vulgær evolusjonisme"? Arbeiderklassen blir av KUL karakterisert som "bæreren av den nye samfunnsformasjonen" (Gnist 3/74). Arbeiderklassen går med andre ord rundt som en passiv "bærer"

av et framtidig samfunn. På samme måte som sin revisjonistiske tvillingbror reduserer KUL arbeiderklassen og klassekampen til et null.

HVA ER DRIVKRAFTA I UTVIKLINGA ?

For å summere opp: Kjerna i henholdsvis SVs og KULs "teori" om veien til sosialismen er at produktivkreftenes naturlige utvikling enten fører til reformer som gir endring i arbeiderklassens stilling i forhold til borgerskapet, eller at denne endringen skjer som en spontan og mekanisk følge av utviklinga.

Begge variantene av "teorien om produktivkreftene" fornektar arbeiderklassens ledende rolle i samfunnsutviklinga, fornektar klassekampens betydning og betydninga av "det bevisste element" dvs. det kommunistiske partiet og den vitenskapelige sosialismen. Det er kort og godt fornektelsen av arbeiderklassens bevisste klassekamp som drivkrafta i utviklinga fram mot det klasseløse samfunnet, dvs. både før og etter den sosialistiske revolusjonen.

WILLY.

